

Pris kr. 4,—

hva er revolusjonær ungdomspolitik

foredrag holdt på Rød Ungdoms sommerleire 1977

FORORD

Dette heftet inneholder en revidert utgave av ei innledning om revolusjonær ungdomspolitikkk som blei holdt på Rød Ungdoms sommerleire sommeren 1977. Heftet er ikke ment som noen «autorisert utgave» av hva den norske ml-bevegelsen mener med revolusjonær ungdomspolitikkk, men som et bidrag til og utgangspunkt for debatt om hva slags politikkk den revolusjonære bevegelsen i Norge skal ha for ungdommen i Norge. Det vil helt sikkert vise seg at heftet inneholder større eller mindre feil og mangler.

Bare en brei bevegelse med undersøkelser, studier, diskusjoner og konkrete erfaringer med ungdomsarbeid i større målestokk kan gi oss mulighet til å fastslå hva som er rett og hva som er feil.

Vi vil også peke på betydninga av at en

ikke nøyer seg med å lese dette heftet og dets sitater fra marxismens klassikere. For alle som vil skaffe seg forståelse for ungdomspolitikken er det et helt nødvendig minimum å skaffe seg og lese Oktobers klassikerhefte om ungdom.

Å komme fram til en riktig, revolusjonær ungdomspolitikkk er et av de mest brennende spørsmåla for ml-bevegelsen i dag, spesielt med tanke på perspektivene med en tredje verdenskrig mellom de to imperialistiske supermaktene. «Det er ungdommen som er den mest aktive og vitale kraften i et samfunn,» sier Mao Tse-tung. Derfor: Les dette heftet, studer Oktobers klassikerhefte om ungdommen, ta del i diskusjonene om den revolusjonære ungdomspolitikken.

REVOLUSJONÆR UNGDOMSPOLITIKK.

(INNLEDNING PÅ RØD UNGDOMS SOMMERLEIRE 1977).

Kamerater.

Det opprinnelige sommerleirprogrammet hadde til hensikt å ta opp revolusjonær skolepolitikk som hovedemne på denne leieren, men dette har vi seinere, som mange av dere sikkert har oppfatta, forandra til revolusjonær ungdomspolitikk.

Grunnen til dette finner vi i den konkrete situasjonen vi befinner oss i i dag. På den ene sida er det et uomtvistelig faktum at det er stor bevegelse blant all ungdom for tida. Se bare på kamper som T-baneungdommens kamp mot politivold, Stovnerungdommens kamp for et sted å være og mot trakkasering, kampen om Hammersborg, kampen for nynorske lærebøker og seinest de menige gastene på Kongeskipet sin kamp for retten til å bestemme sjøl hvem de vil ha som tillitsmann. Den kapitalistiske undertrykkinga av ungdommen resulterer i stadig økt motstand.

Og ta f.eks. en sak som arbeidsløsheta som er enorm blant ungdom i dag. Dette er en stor oppgave for den revolusjonære ungdomsbevegelsen som vi i dag gjør lite eller ingenting med.

Eller ta situasjonen på skolene generelt, hvor det syder av motstand mot den økende undertrykkinga. På gymnasene får de stökk reaksjonære Unge Høyre-folka anledning til å fremstille seg som gymnasiastenes talsmenn og lede kampen på avveie, mens den

revolusjonære ungdomsbevegelsen ikke greier å avsløre dem.

Disse eksemplene kunne mangfoldiggjøres men viser iallfall en ting klart: Rød Ungdom er i dag på mange måter på sida og ikke i ledelsen av ungdommens kamp, samtidig som de borgerlige ungdomsorganisasjonene fra Unge Høyre til SU og «KU» styrker sin innflytelse og leder ungdommens kamp på avveie.

VI MANGLER EN REVOLUSJONÆR UNGDOMSPOLITIKK

Mange ganger har vi sagt at problemet er at vi ikke er flinke nok til å gå ut til ungdommen med vår politikk, og det er i og for seg riktig. Men viktigere er det at vi i dag i stor grad mangler en politikk å gå ut til ungdommen med. Vi har ikke i dag en politikk som kan fange opp den breie bevegelsen som er blant ungdom og gi den riktig retning, og som samtidig er så klar og konsis at ungdommen griper den og slutter opp om den. Kort sagt: Vi mangler en revolusjonær ungdomspolitikk.

I en sánn situasjon ville det vært feil av oss å snevre inn denne sommerleiren til bare å ta opp kampen på skolene. Denne leiren må bli startskuddet til å gjøre opp med denne avgjørende mangelen i vårt ungdomsarbeid,

startskuddet for å utvikle en revolusjonær ungdomspolitik. Derfor er programmet forandra.

Revolusjonær ungdomspolitik er sjølsagt et svært omfattende emne så innledninga må begrense seg en god del. De tinga jeg vil ta opp er følgende:

I. Ungdommens strategiske betydning

II. Feilaktige holdninger hos oss sjøl i ungdomsarbeidet.

III. Situasjonen for ungdommen i Norge i dag og situasjonen i ungdommen.

IV. Hvordan skal vi vinne ungdommen og hva er våre målsettinger?

V. Konkretisering av politikken vår på noen felter.

Så vil jeg bare si at når jeg snakker om ungdom, mener jeg sjølsagt ikke borgerskapets ungdom og de bevisst reaksjonære, men det arbeidende folkets ungdom og all annen progressiv ungdom.

I. Ungdommens strategiske betydning.

Jeg vil åpne med et par sitater av Mao Tse-tung:

«Verden tilhører dere, og den tilhører også oss, men til sjuende og sist tilhører den dere. Dere unge mennesker, fulle av styrke og livskraft, står i livets blomst, som sola klokka åtte eller ni om morgenen. Vi setter vårt håp til dere.»

«Det er ungdommen som er den mest aktive og vitale kraften i et samfunn. De er de ivrigste til å lære og de minst konservative i sin tenkning. Særlig er dette tilfelle i sosialismens tidsalder. Vi håper at de lokale partiorganisasjonene på de forskjellige stedene vil hjelpe og samarbeide med Ungdomsforbundets organisasjoner og ta opp spørsmålet om å bringe spesielt vår ungdoms kraft til utfoldelse.

Partiorganisasjonene må ikke behandle dem som alle andre, uten å ta hensyn til deres spesielle karakteregenskaper. Selvsagt må de unge lære av de gamle og av andre voksne, og med deres samtykke bestrebe seg på å ta del i all slags nyttig virksomhet.»

Det Mao Tse-tung her peker på er noen *generelle* drag ved ungdommen og dens stilling i samfunnet som egentlig burde være lett for oss å skjønne, men som vi aldri virkelig har satt fingeren på.

Å VINNE UNGDOMMEN ER AVGJØRENDE FOR REVOLUSJONEN

La oss ta dette konkret utifra den situasjonen vi befinner oss i. Vi har sagt at det går mot en 3. verdenskrig, vi har sagt at Norge

etter all sannsynlighet blir trukket med i denne krigen. Vi har stilt oss sjøl oppgaven med å bygge opp en folkehær til å motstå og kaste ut en imperialistisk supermakt, og oppgaven med å gjøre revolusjon og opprette proletariatets diktatur. Hvis vi stiller oss spørsmålet om hvilke aldersgrupper innafor det norske folket som kommer til å utgjøre hovedmasen i en sånn folkehær så gir svaret seg sjøl; det er de som i dag er ungdom.

Sånn er det både fordi ungdommen er den gruppa i samfunnet som er *fysisk* sterkest, og fordi, som Mao sier, ungdommen er den gruppa i samfunnet som er minst konservativ i sin tenkning, dvs. den gruppa som lettest vil gjøre opprør og som lettest kan vinnes for revolusjonen. Hvis vi ser på erfaringene fra tidligere revolusjoner, kan vi se riktigheten av dette. Ta f.eks. den kinesiske frigjøringskrigen og revolusjonen. Allerede i 1919 oppstod 4. mai-bevegelsen i Kina. Den retta seg inn på sjølstendighet for Kina, og var en avantgardebevegelse som slo an tonen for den kinesiske revolusjonen. Den representerte inngangen til ei ny tid i Kina. Denne bevegelsen bestod av intellektuell ungdom og studenter.

I 1939 bestod en av de sterkeste armeene i den kinesiske frigjøringshæren stort sett bare av ungdom. En annen divisjon av den kinesiske frigjøringshæren blei leda av en kamerat som heter Keng Piao. Han lever ennå, og da han overtok ledelsen av hele divisjonen var han 19 år. Det er lett å tenke seg at flertallet av de han leda var yngre enn han sjøl!

MILITÆRAVDELINGER AV 12-ÅRINGER

Den kanskje fremste Kina-venn og forfatter fra vesten som har skrevet den udødelige boka «Rød Stjerne over Kina», forteller at han møtte egne avdelinger av frigjøringshæren som var sammensatt av tolvåringer.

Formann Mao Tse-tung var ledende i å utvikle den gryende revolusjonære bevegelsen i Kina mens han var skoleelev og student. Han var da heller ikke mer enn 28 år da han var med på å stifte KKP i 1921.

La oss se på vårt eget parti, AKP(m-l), og dets historie. Kimen til kommunistpartiet var i hovedsak en ungdomsbevegelse innafor SUF, SFs gamle ungdomsorganisasjon. Det var denne ungdomsbevegelsen som resulterte i splittelsen mellom SUF(m-l) og SF i 1969, og som starta og drev hovedtyngden av arbeidet med å bygge et nytt kommunistisk parti i Norge. Dette arbeidet ble svært suksessfylt!

ET UNGT PARTI

Også i dag, når det kommunistiske partiet er danna, er det sånn at hovedtyngden av nye medlemmer kommer fra de kommunistiske ungdomsforbunda og fra ungdommen. Vårt parti, AKP(m-l), er et ungt parti og dette er en stor styrke som vi i ungdomsforbundet må vite å ta vare på. Det er ikke rart at alskens arbeideraristokrater med Aspengren og Fiskerud i spissen skjeller oss ut for nettopp dette. De hadde hatt mer grunn til å være fornøyd om gjennomsnittsalderen i AKP(m-l) lå på 70 år!

Lenin sier om dette:

«Er det ikke naturlig at ungdommen er i overvekt i vårt parti, det revolusjonære partiet? Vi er framtidens parti, og framtida tilhører ungdommen. Vi er et parti av nybrottsfolk, og det er alltid ungdommen som mest helhjerta følger dem som bryter nye veier. Vi er et parti som fører en selvopplevende kamp mot den gamle råttenskapen,

og de unge er alltid de første til å slutte opp om en kamp som krever ofre ... Vi vil alltid være et parti av den framskredne klassens unge.»

Når partiet og Rød Ungdom legger så stor vekt på at det må komme en konstant strøm av unge kommunister fra ungdomsforbunda til partiet, er det først og fremst fordi ungdomsforbunda er det beste stedet å fostre unge mennesker i arbeiderklassens ideologi og gi dem revolusjonær praksis. Sånn sett må Rød Ungdom også være en skole for unge progressive, hvor de kan utvikle seg sånn at de siden kan arbeide i det kommunistiske partiet.

Kort sagt; uten ungdommen som kilde til partiets fornyelse og styrking ville partiet stå i fare for å tørke ut.

UNGDOMMEN ER EI HOVEDKRAFT

Vi i Rød Ungdom har ofte før sagt at det er viktig å jobbe med ungdommen sånn at den kan støtte arbeiderklassen under den sosialistiske revolusjonen. Så laust har den strategiske betydninga av arbeidet blant ungdommen vært forstått hos oss. Det vi *må* konkludere med er at ungdommen er en av *hovedkreftene* i revolusjonen og at det å ha ungdommen på sin side ikke bare er et viktig spørsmål, men et *avgjørende* spørsmål for utfallet i krig og revolusjon i Norge. Har vi ikke ungdommen på vår side vil vi stå uten en sterk og kampdyktig folkehær og med et uttørka parti, og da klarer vi ikke å seire.

II. Feilaktige holdninger hos oss sjøl i ungdomsarbeidet

La oss så se på hvordan disse strategiske perspektivene stemmer overens med vår egen tenking og vår egen praksis med ungdomsarbeid.

I løpet av de siste åra har den revolusjonære ungdomsbevegelsen hatt framgang. Den har blitt større og den har reist og leda mange kamper blant ungdom. Men samtidig har det sneket seg inn flere feilaktige linjer og ideer som har vært til stort hinder for videre framgang og som i viktige deler av ungdommen har satt oss tilbake.

UNGE HØYRES FRAMGANG

Ta f.eks. NGS og gymnasene: I 1972 var det på landsmøtet i NGS klart flertall for ei kamplinje for gymnasiastenes krav. Seinere, f.eks. i år, hadde Unge Høyre og de reaksjonære bukta og begge endene i gymnasiastenes organisasjon.

Hvordan kan det ha seg at Unge Høyre, som for nokså få år siden blei ledd ut hver gang de viste seg ute blant ungdom, har hatt denne framgangen? Selvsagt går det an å peke på at de er blitt dyktigere til å føre ungdomsmasser bak lyset, har større initiativ osv. Men langt viktigere for de reaksjonæres framgang på gymnasene de siste åra, har vårt manglende arbeid på gymnasene vært.

NEGATIV HOLDNING TIL SKOLEUNGDOMMEN

En svært utbredt tendens blant revolu-

sjonær ungdom på gymnasene og blant annen revolusjonær ungdom har vært *en negativ holdning* til arbeidet blant gymnasiastene. Denne negative holdninga hr kommet til uttrykk på flere måter. Bl.a. har det i lengre tid vært en utbredt holdning hos Rød Ungdom-medlemmer på gymnasene at det å drive politisk arbeid blant gymnasiaster egentlig var å kaste bort tida. Etter deres mening er gymnasiaster reaksjonære og ikke undertrykte, og slett ikke stramme fine proletarer sånn som de vil ha dem. Om de på tross av dette hadde greid å få dem til å gjøre noe, så telte ikke det så mye fordi gymnasiaster så allikevel ikke hadde noen politisk betydning.

Vi må slå fast at det er bra å ville forene seg med arbeiderklassen, men det er sjølsagt helt feilaktig å gjøre det på en måte som legger en svær gruppe av ungdommen åpen for de reaksjonæres propaganda. Ei slik linje uttrykker også forakt for ei viktig ungdomsgruppe, og det må vi gjøre opp med.

Det sier seg sjøl at med ei sånn holdning blir framgang i NGS nærmest umuliggjort, og det er heller ikke vanskelig å forstå hvordan Unge Høyre og også AUF og SU har greid å oppnå en viss innflytelse.

Denne negative holdninga til å drive arbeid blant ungdom kan vi også se klart uttrykt i det faktum at noen medlemmer i år

heller ville dra på Rød Front-leirene partiet arrangerer enn på ungdomsleier.

EN UNDERSØKELSE

Noen bruker som argument for ikke å prioritere arbeid blant ungdommen at den er reaksjonær.

La meg ta et eksempel på dette. På en yrkesskole i en stor by fantes det ei YLI-gruppe. Dette var vel og bra. Men de revolusjonære som skulle være drivkreftene i denne YLI-gruppa mente at det på kort sikt ikke var mulig å oppnå noe på den skolen i retning av å få flertallet til å støtte YLI. Denne konklusjonen baserte de på at elevene så reaksjonære ut! De gikk i platå-sko, trange bukser og blå boblejakke, ja noen hadde til og med USA-flagg på armen. Snakker om grundige undersøkelser! Da andre revolusjonære sjøl gikk direkte på yrkesskole-elevene på den skolen viste det seg at de var helt enige i YLIs krav. Forøvrig syntes de andre yrkesskoleelevene at YLI-folka så sære ut. De gikk jo kledd i ulltepper og holdt seg for seg sjøl. YLI-folka kun enhver yrkes-

skoleelev plukke ut på ti mils avstand, sa de. Slike eksempler på at våre egen sektarisme fører til konklusjoner om ungdomsmassene som det absolutt ikke er grunnlag for i virkeligheten, fins det mange av.

Sjøl sagt er det riktig at de reaksjonære har styrka sin stilling i ungdomsmassene i forhold til for 5 år sida. Ja, enkelte steder eksisterer det sterke reaksjonære strømninger blant ungdommen, men annet kan vi ikke vente oss når vi legger grunnen åpen for det.

Kamper som T-baneungdommen og Stovnerungdommen i Oslo fører for et sted å være og kampen på gymnasene for nynorske lærebøker viser iallfall klart at når de revolusjonære reiser ungdommen til kamp på riktige krav har de reaksjonære ingenting å hente blant ungdom.

ALDERSGRENSE I REVOLUSJONEN?

En annen feilaktig holdning er den at fordi en er ung har en ikke vett på politikk. At ei slik holdning eksisterer i våre rekker kan lett

På Stovner i Oslo reiste ungdommen kamp mot vaktene og for et sted å være.

dokumenteres med arbeidet som blir gjort på ungdomsskolene. La meg ta eksempelet med streiken mot EEC på Apalløkka Ungdomsskole i Oslo i 1972. Da ungdomsskoleelevene på Apalløkka gikk ut i streik mot EEC, blei det en voldsom bølge av reaksjonær hets. Den gikk ut på at ungdomsskoleelevene var altfor unge til å mene noe som helst, og at de var blitt lurt opp i stry av «maoist-lærere». Ungdomsskoleelever fikk vente til de var blitt tørre bak øra og hadde opplevd 30-åra de også. Mange progressive hadde vanskelig for å møte denne hetsen, og grunnen til det var sjølsagt at de sjøl egentlig mente det samme.

Er det sånn at ungdomsskoleelever ikke skal ha rett til å streike for noe fordi de ikke er gamle nok? Sjølsagt ikke. Ungdomsskoleelever blir undertrykt og trakkasert hver eneste dag på skolen og veit utmerket godt hvor jævlig de har det. Det er rett å gjøre opprør mot de reaksjonære, sa Mao, og han avgrensa det ikke til dem som var over den norske myndighetsalderen.

STØTT UNGDOMMEN MOT UNDERTRYKKINGA!

En annen særs ille variant av den negative

holdninga til ungdommen har dukka opp i det siste. I år blei ei jente som heter Lise Langsem forsøkt utvist fra Marienlyst Ungdomsskole i Oslo, og trua med anbringelse på institusjon. Mange av dere husker sikkert saka fra pressa. Det var mange progressive som hadde motsigelser til det å støtte Lise Langsem, og de stilte det sånn: «Kan vi støtte henne — hun har jo brukt stoff, bråkt i timer og til og med slått til personalet på en institusjon?»

De som argumenterer sånn ser helt bort fra at jenta blir undertrykt og fratatt demokratiske rettigheter, og de ser heller ikke at saker som stoff-misbruk osv. oftest er en reaksjon på beinhard undertrykking.

Overfor T-baneungdommen var det mye i samme dur. Noen kamerater var mer opptatt av at ungdommen som holdt til på T-banen brukte stoff, enn av at de hadde det jævlig som blei henvist til T-banen.

Noen var mer opptatt av de reaksjonæres hets om at T-baneungdommen var «pøbler», «kriminelle» og «slo ned gamle damer» osv. enn at de hadde tatt opp kampen mot politivolden og for et sted å være.

I samme retning trekker de kameratene som mener at vi ikke kan ha noe med motorsykkelungdommen å gjøre, fordi de er så

Soldater demonstrerer for kravet «Øhrn tilbake på Kongeskipet» i en militærleir i høst.

T-baneungdommen i Oslo reiste en rettferdig kamp mot politivold og trakassering.

farlige, har angrepet demonstrasjoner osv.

MOT TRAKASSERING AV UNGE ARBEIDERE

Dere som er i industrien kan stille dere spørsmålet om hvordan dere har reagert når de yngste arbeidskameratene deres som ennå ikke har tilpassa seg slaveriet og tredemølla blir trakassert av formenn og arbeideraristokrater når de kommer for seint på jobben osv. Vi må jo gjøre folk av dem også, sier formenna og ofte synes vi dette er greit. Sannheten er jo at da tar vi de reaksjonæres standpunkt mot de undertrykte ungdommene og da er det ikke så rart at vi ikke får så stor oppslutning fra dem.

HAR UNGDOMMEN DET «BRA» I NORGE?

En ide som har hatt en viss utbredelse og som har gjort stor skade for arbeidet er argumentet om at ungdommen har det bra sammenlikna med arbeiderklassen, og dessuten så drikker de og bruker stoff og slår ned folk...

Har ungdommen det bra i Norge? Muligens i forhold til hvordan de hadde det

i steinalderen, men i alle fall ikke i forhold til hvordan ungdommen har det under sosialismen. Ungdommen i Norge er steinhardt undertrykt av borgerskapet i Norge, som skal forme dem til lydig arbeidskraft. Saker som stoff, alkohol m.m. må sees på i hovedsak som reaksjon nettopp på den harde undertrykkinga. Dette betyr ikke at vi støtter stoff og alkohol, men vi er nødt til å ta stilling for ungdommen og mot borgerskapet.

Denne negative holdninga som jeg har gitt noen eksempler på er svært ille. Tenk om partiet skulle ha hatt samme holdning til arbeiderklassen? I så fall ville de ikka ha hatt rett til å kalle seg revolusjonære. I svært mange tilfeller lokalt og sentralt i Rød Ungdom har denne holdninga ført til at kamper og aksjoner og bevegelser blant ungdommen ikke er blitt støtta godt nok, og at Rød Ungdom som helhet ikke har vært retta inn på ungdommen.

Denne holdninga er et brudd på vår plikt som revolusjonære til å støtte undertrykte mot undertrykkerne, og går rett til kjerna i spørsmålet om revolusjonær ungdomspolitik.

III: Situasjonen for ungdommen i Norge i dag og situasjonen i ungdommen.

La oss så se på hva som er den virkelige situasjonen for ungdommen i Norge i dag. Marxisme lærer oss at vi må gjøre en konkret analyse av de konkrete forholda. Aller helst skulle vi ha lagt fram et omfattende tall- og statistikkmateriale. Men mye undersøkelser gjenstår og jeg skal nøye meg med å trekke fram det jeg oppfatter som noen av de *viktigste* sidene ved ungdommens situasjon.

To særdrag ved ungdommen er det viktig å ha klart for seg. *For det første*: Det jeg siterte fra Mao om at ungdommen er den mest aktive, vitale delen av samfunnet og den minst konservative i sin tenkning. *For det andre*: Det faktum at ungdommen er midt i den prosessen som består i å lære å fungere i samfunnet.

I et sosialistisk samfunn, slik som i Kina, blir alt lagt til rette for å utløse ungdommens aktivitet og vitalitet sånn at den på best mulig måte tjener det arbeidende folket, samtidig som ungdommen der lærer å forstå hvordan verden og samfunnet fungerer, og får ta del i klassekampen på arbeiderklassens side.

I et kapitalistisk land som Norge, der borgerskapet har makta, er situasjonen for ungdommen en helt annen. Ungdommens aktivitet og vitalitet blir forsøkt avledet på spor som er ufarlige for borgerskapet, eller de blir brutalt undertrykt. Samtidig forsøker

borgerskapet å forme ungdommen til å bli lydig arbeidskraft for seg.

DRESSERING

Sentralt i hele dette opplegget for å *forme* ungdommen i Norge til snill, dressert arbeidskraft for borgerskapet, står *skolen*. Lenin sier i en tale i 1920 om den gamle skolen i Russland: «I disse skolene ble den unge generasjon av arbeidere og bønder ikke så mye oppdratt som dressert i borgerskapets interesse. De ble oppdratt slik at de kunne bli brukbare tjenere for borgerskapet, i stand til å skaffe det profitt uten å forstyrre dets ro og ledigang.»

Lenins karakteristikk av dem gamle russiske skolen passer godt på skolen i Norge i dag.

Hovedelementene i skolens undertrykking av ungdommen i dag er for det *første* steinhard borgerlig indoktrinering som gir seg ut for å være objektiv og vitenskapelig. Religionsundervisninga og historieundervisninga skulle være gode nok eksempler på dette. For det *andre* har skoleelevene et reglement som ikke tilgodeser de mest elementære demokratiske rettigheter. Så som retten til politisk arbeid, streik, aksjoner osv. Gjennom et steinhardt undervisningsprogram blir elevene drilla i årstall og annen pugg a la militæret. Som rosinen i

pølsa har vi karakterer og eksamener. Ved å holde fram piskan om en dårlig eksamen og dårlige karakterer som kan avgjøre hele framtida for en, forsøker borgerskapet å få elevene til å finne seg i undertrykking, fordi truselen om et dårlig utgangspunkt for å søke arbeid henger over dem hele tida. På den måten fungerer karakterer og eksamener som riset bak speilet, og som et middel til å holde elevenes opprørsvilje i sjakk.

UNDERTRYKKING AVLER MOTSTAND

Betyr dette at ungdommen er helt hjernevaska når den går ut av skolen? Sjølsagt ikke. Hjernevask er og blir en umulighet. Det går ikke å si at samfunnet er bra, når alle kan se hvor dårlig det er. Sannheten er at temperaturen i norske skolegårder stiger for hver dag. Det må være vår oppgave å komme med den utløsende gnisten.

At borgerskapets *forsøk* på å dressere ungdommen til å bli lydige redskaper for dem ikke er effektivt, kan vi se på unge arbeidere.

Unge arbeidere reagerer jevnt over sterkt på lønsslaveriet på arbeidsplassene, og blir derfor ofte spesielt trakassert av sjefene. Sjøkket over å bli lønsslave, med perspektivet på 50 år i tredemølla, gir seg ofte utslag i stoff, alkohol, osv. Men samtidig ser vi at arbeiderungdommen er lett å få til å tenke på revolusjonen.

FRITIDA VIKTIG

Også på fritida undertrykkes ungdommen hardt. Ungdommen i samfunnet har behov for ei fritid prega av aktivitet og sosialt samvær med annen ungdom. Dette driter borgerskapet i. De er kun interessert i å tjene penger på ungdommen, og ellers bør den holde kjeft. Her kan nevnes all spekulasjon på moter, spilleautomater, pop-industri osv. Dette er borgerskapets kultur presset ned over ungdommen.

Dette med fritida har også vært under-

vurdert av oss. Vi har ikke skjont at på dette feltet skiller ungdommen seg spesielt ut fra andre grupper.

KRISA RAMMER UNGDOMMEN SPESIELT

Hvis vi ser på hva som er den aktuelle situasjonen i Norge, så er det framherskende trekket *krisa*. Det kapitalistiske verdenssystemet er inne i ei djup krise som fører til massearbeidsløshet, bedriftsnedleggelse osv. Den kapitalistiske krisa rammer ungdommen spesielt hardt.

ARBEIDSLØSHET

For det første, og viktigst: Krisa i Norge har ført til en massearbeidsløshet blant ungdom som er av uante dimensjoner. Ungdom som går ut av skolen får ikke jobb, og blir gående uten noe mål og mening med livet. I tillegg blir de ikke registrert som arbeidsløse, og får heller ikke er rødt øre i stonad. Denne situasjonen har vokst fram i de aller siste åra, og avspeiler seg helt ned i ungdomsskolen. Tenk på hvor effektivt karaktersystemet blir når det ikke lenger avgjør hva slags jobb du får, men *om* du får jobb i det hele tatt! Foreløpig har den revolusjonære ungdomsbevegelsen gjort altfor lite med å reise kampen på dette spørsmålet.

ØKT UNDERTRYKKING I SKOLEN

I skolen slår krisa ut både på undervisninga og økt undertrykking. Etterhvert som krisa er kommet, er også bevilgningene til skolen blitt nedskjært. Dette ser vi på at f.eks. klassene blir større og større, lærerne får stadig flere nye oppgaver lagt til jobben, og den enkelte eleven får mindre og mindre konkret rettleiing. Hvis en elev glipper ett eller annet sted i pensum, blir svært lite gjort for at han eller hun skal kunne ta igjen det tapte. En sak som valgfag, hvor eleven skal kunne velge mellom flere forskjellige fag, er

Fra kampen for nynorske lærebøker: Elever i Steinkjer demonstrerer.

bare en vits. En får pent ta til takke med dem som har bestemt på den skolen du er havna. Å få trykket opp lærebøker på nynorsk, som gymnasiaster landet rundt sloss for i hele fjor, er nærmest en umulighet med de budsjetta som staten opererer med. Eller ta de rettferdige krava som yrkesskoleelevene er kommet med i lån- og stipendsaka. Pengene går til Statoil, ikke til ungdommen.

INNSTRAMMING AV REGLEMENT

Saamtidig som det blir dårligere og dårligere undervisningstilbud, øker undertrykkinga. De nye reglementene som er kommet tar sikte på å tvinge elevene til å godta det dårligere undervisningstilbudet, med økt drilling og kadaverdisiplin. Forbud mot politisk kamp og trusler om utvisning er borgerskapets resept.

UNGDOM HENVISES TIL GATA

Også når det gjelder fritida merkes krisa. På den ene sida skjæres den ned på alle former for bevilgninger til klubber og fritids-hus. Kirker kan de fortsatt bygge, men et sted hvor ungdommen kan gjøre av seg når den er ferdig med skoledagen, jobben eller kanossaganen til arbeidsformidlinga, det har de ikke «råd til». I stedet er ungdommen nødt til å gå på gata eller T-banen.

ØKT POLITIVOLD

På toppen av det hele har borgerskapet nå i større grad tatt i bruk politipøbel som med jevne mellomrom gir ungdommen en omgang juling for at de skal skjønne at de ikke har krav på noe. Dette er noen viktige hovedsaker i hva det kapitalistiske Norge har

å by ungdommen i 1977.

Hva er så situasjonen for ungdommen, hvilke tendenser er ute og går? Generelt vil jeg si at ungdommens motstand mot undertrykkinga er økende. De kampene som har vært ført i det siste er tegn på dette. Både på yrkesskoler, gymnas, i ungdomsskoler og blant unge arbeidere og arbeidsløs ungdom og soldater finnes det mye bevegelse på konkrete kampsaker. Sånn sett er situasjonen gunstig.

NEGATIVE TREKK

Samtidig ser vi negative trekk. For det første er det helt sikkert at bruken av narkotika og alkohol øker. Revolusjonære ungdomsskoleelever har fortalt at de i sin klasse nærmest blir uglesett fordi de er de eneste som ikke bruker stoff. Denne utviklinga er ikke bra. Samtidig viser det klart hvor skjerpet undertrykkinga av ungdommen er. Stoff og alkohol er ofte nærmeste løsninga, og for borgerskapet er det naturligvis langt bedre med 20 narkotikavrak enn 20 revolusjonære ungdommer.

En annen form for opium som de seinere åra har fått en viss innflytelse blant ungdommen er Unge Høyre og AUF. Så lenge ungdommen er hardt undertrykt og søker utveier, er det sjølsagt ikke rart at dette skjer. Når ungdommen ikke får fortalt sannheten og får presentert for seg det revolusjonære alternativet, vil sjølsagt de reaksjonære og opportunistiske organisasjonene profitere på det.

Både når det gjelder stoff og dette med de reaksjonære ungdomsorganisasjonene, så uttrykker det to ting: At ungdommen er hardt undertrykt og søker utveier og at vi ikke har gått ut til ungdommen med en revolusjonære ungdomspolitik.

BORGERSKAPETS UNGDOM

I skarp motstrid til situasjonen som ungdommen til det arbeidende folket opplever på kroppen hver dag, finner vi situasjonen for borgerskapets ungdom.

For å ta skolen først. Blir borgerskapets ungdom undertrykt på samme måte som arbeiderungdommen der? Nei, det blir den ikke. Borgerskapets ungdom går på skolen for å skaffe seg kunnskap til å fortsette undertrykkinga av arbeiderklassen. Både undervisninga og systemet med karakterer passer som hånd i hanske til dette formålet. Har borgerskapets ungdom de samme problemene med å skaffe seg jobb? Nei, det har de sjølsagt ikke. Det er foreldrene til disse ungdommene som eier dette landet, så pappa har jobben klar lenge før skolen er ferdig. Har borgerskapets ungdom trøbbel med fritida? Nei, de har nok av penger, og med dem kan de kjøpe det meste. Bilen og sertifikatet kommer på 18-årsdagen, båt og hytte hører med til livet.

Kort sagt: Klassedelinga blant ungdommen er skarp, og vi må aldri glemme hvilken ungdom vi skal stå sammen med, og hvem vi skal bekjempe.

IV: Hvordan skal vi vinne ungdommen og hva er våre målsetninger?

Jeg skal nå stille opp noen målsettinger for vårt arbeid, og forsøke å angi hovedlinjene for hvordan måla kan nås. På lang sikt er vel egentlig målsettinga med ungdomsarbeidet vårt gitt: *Å mobilisere ungdommen til kamp for frigjeringa av Norge fra imperialismen, å mobilisere ungdommen til kamp for revolusjonen og å sikre at det revolusjonære partiet stadig får tilsig av nye partimedlemmer som er lært opp i ungdomsforbundet og som står på ei riktig, kommunistisk linje.*

VI MÅ VINNE FLERTALLET

Det må være ei målsetting for oss at *flertallet* av ungdommen i Norge er mobilisert på revolusjonens side. Åssen skal vi greie dette?

For det første: Vi er nødt til å ta utgangspunkt i den undertrykkinga som ungdommen opplever på kroppen hver dag, stille konkrete krav mot klassefienden og reise aksjoner på disse krava. Med få hederlige unntak har dette mangla. Svært ofte har de revolusjonære ungdommene ikke hatt noen konkret politikk å gå ut med til ungdommen som det har vært mulig å mobilisere på, og derfor har heller ikke resultatene kommet godt nok. Og i de tilfeller hvor det har eksistert konkret politikk og kampsaker har de revolusjonære nølt med å gå offensivt ut og reise kampen. Redselen for ikke å få til kamp har fått rå, og dette må vi gjøre opp med.

AKSJONER

Hvorfor er dette med å reise aksjoner viktig? For det første fordi ungdommen ikke vinnes gjennom prat. Ungdommen er lut lei av folk som kommer som «keiserlige ut-sendinger» og snakker seg varme om ungdommens problemer, men som ikke løfter en finger for å rette på noe. Bare gjennom å sette igang aksjoner på krav som vi går ut med kan vi bli noe mer for ungdommen enn en pratmakerorganisasjon. En ting er å si at vi mener det og det. Noe helt annet er det å starte en aksjon. Da skjer det noe, og der det skjer noe, finnes ungdommen.

Dessuten: Bare gjennom å reise ungdommen til kamp mot undertrykkinga kan vi lære ungdommen å slåss og drive klassekamp, og lære klassestaten å kjenne. Lenin sier at streik er en skole i krig men ikke sjølve krigen. Ta f.eks. de streikene som arbeidere i Norge har ført de siste åra. Det disse arbeiderne har lært på noen få uker i streik, ville de neppe ha lært sjøl med flere års vanlig agitasjon. I aksjoner og kamp kan ungdommen sjøl se hvem som er deres fiender og hvem som er deres venner.

GRIP LEDELSEN!

Bare gjennom at vi går ut og reiser og leder kampen kan vi vinne den tilliten i ungdommen som vi må ha. Dette er et nøkkelspørsmål.

Hvordan skal vi så greie å dra igang

aksjoner som f.eks. skolestreik, timeboikott, husokkupasjoner, demonstrasjoner, protest-møter osv? For det første er det viktig å undersøke, å kjenne situasjonen. Vi må ut og undersøke med den ungdommen vi jobber med. Hva er de mest forbanna på? Hva er deres situasjon og problemer? Når en veit hvordan kapitalistene undertrykker ungdommen er det mulig å stille krav og paroler som ungdommen kan gripe som sine egne. F. eks. hvis det store problemet er hvor de skal gjøre av seg om kveldene. Gå ut og diskuter krav om ungdomshus eller okkupasjon av ubebodde hus, bli enige om aksjon og gå igang. Enkelte kamerater som har forsøkt å dra igang aksjoner har starta det hele med å innkalle til møter og valg av aksjonskomiteer. I 9 av 10 tilfeller fører dette til at det hele renner ut i sanda. Med en gang kravet er klart og en har en aksjon som er tilpassa ungdomsmassenes nivå, er det helt nødvendig å starte aksjonen. Vi må lære oss å gripe dagen og timen.

Det å kunne reise aksjoner må bli en helt innarbeida stil hos oss. Er vi ikke dristige og har det som mål i enhver konkret sak, vil vi ikke få ungdommen med oss.

Men å reise ungdommen til kamp på konkrete saker er ikke nok.

UNGDOMMEN MÅ LÆRE KOMMUNISME

Lenin sier om ungdomsforbundets oppgaver i det sosialistiske Sovjet: «Og når vi ser på oppgavene ungdommen står overfor fra denne synsvinkel, så må jeg si at oppgavene for ungdommen allment sett og oppgavene for de kommunistiske ungdomsforbundene og alle de andre organisasjonene særskilt kan oppsummeres i et eneste ord: Å lære.» og «Jeg må si at det første og naturligste svaret skulle synes å være at ungdomsforbundet og i det hele tatt ungdommen som ønsker å gå over til kommunismen, må studere kommunismen.»

Saka er at hvis vi skal ha ungdommen i Norge til å støtte revolusjonen og ml-be-

vegelsen, og hvis vi skal ha håp om å fostre mange nye partimedlemmer, er agitasjon for sosialismen og kommunismen og det å sjøl skolere oss i disse tinga helt avgjørende. Spesielt vil jeg peke på betydninga av at vi er istand til å gå ut til ungdommen med sosialismen og kommunismen. Tidligere har det vært en utpreget oppfatning hos oss om at ungdom har så lavt nivå at det nærmest er forkastelig å ta opp våre strategiske perspektiver med dem, at det vil isolere oss. Sannheten er vel at nettopp ungdommen er den gruppa en *lettest* kan nå direkte med agitasjon for sosialismen og kommunismen. Dersom vi bare nøyer oss med å reise ungdommen til kamp på dagskrav, vil vi ikke utnytte muligheten til å trekke ungdommen nærmere til oss og høyne forståelsen for hva som skjer i samfunnet.

ANTI-IMPERIALISTISK ARBEID

Ei viktig sak som vi må jobbe mye hardere med enn vi gjør i dag er det anti-imperialistiske solidaritetsarbeidet. Mange av dere husker sikkert hvilken betydning Vietnamkrigen og solidaritetsarbeidet med det kjempende vietnamesiske folket hadde i midten og slutten av 60-tallet. Mange par-

tikamerater fikk sin første spire til forståelse nettopp gjennom dette. I dag foregår frigjøringskamp i mange deler av verden, og i tillegg til at det er vår plikt som proletariske internasjonister å støtte denne frigjøringskampen, er sånt arbeid en ypperlig mulighet til å trekke ungdom over på den progressive sida og inn i aktivt arbeid.

FYSISK FOSTRING

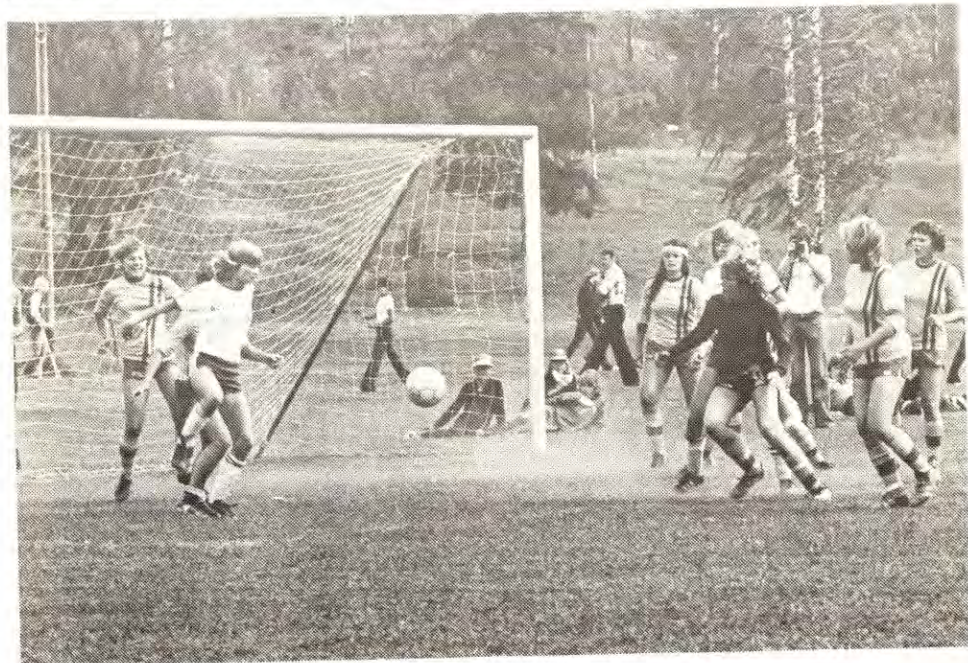
Dessuten må vi gjøre noe med idretten. Mao Tsetung sier på en tale om ungdomsforbundet i 1950: «Ungdom mellom 14 og 25 år trenger til å studere og arbeide, men ettersom ungdommen er den alderen da du vokser fysisk, setter vi mye på spill dersom vi neglisjerer helsa. Ungdommen trenger til å studere mye mer, for det er mye de må lære som eldre folk alt veit. Men de må ikke bli overlessa med verken studier eller arbeid. Og spesielt 14—18-åringene må ikke pålegges å

jobbe med samme intensitet som de voksne. Ettersom den er den den er, trenger ungdommen mer tid til lek, avkopling og sport.»

Dette spørsmålet har vi til nå helt oversett. Ikke nok med at vi nesten ikke har drevet idrett sjøl, men folk som har drevet idrett og som har gått inn i aktivt revolusjonært arbeid, har sett seg nødt til å slutte med det fordi tida ikke strakk til. Så lenge vi sier at ungdommen skal gå foran i å gjøre opprør og revolusjon er vi nødt til å snu helt om på dette spørsmålet. Vi trenger ungdom som er fysisk sterk. Dessuten er det et faktum at idrettsbevegelsen er den største massebevegelsen i dette landet. Skal vi la den ligge åpen for de reaksjonære? Flest mulig bør gå inn i idrettslaga og drive aktivt og det må bli strengt forbudt å trekke aktive folk ut derfra.

Det strategiske målet for oss må være å lede flertallet av ungdommen i kamp. Dette er sjølsagt en stor oppgave som vi bare kan

Idrettsbevegelsen er den største massebevegelsen i landet, og aktiviserer mye ungdom.

løse om vi begynner nå. Derfor må det være en målsetting for oss å lede *store deler* av ungdommen i løpet av få år. Eksempler fra tidligere med statsbudsjettaksjonen, kampen mot normerte prøver og NGS-arbeidet i 1972 viser at dette er mulig. Med en riktig politikk som tar utgangspunkt i den spesielle undertrykkinga av ungdommen og de særegenhetene ungdommen har, kombinert med en ekstern kampstil vil dette målet helt sikkert nås.

KAMP MOT REAKSJON OG REVISJONISME

Dette høres jo svært greit ut, men vi veit alle at det ikke er det. La meg nevne noen saker som er helt avgjørende for at vi skal kunne oppnå noe.

Vi må bli i stand til å avsløre de borgerlige ungdomsorganisasjonene. I all konkret politikk vi kjører ut, i alle kamper og aksjoner, og i all vår propaganda må det bli en viktig oppgave å stille våre linjer opp mot de borgerlige, forklare for ungdommen hva som er rett og hva som er feil, gå i åpen konfrontasjon med de reaksjonæres representanter og på den måten avskjære deres innflytelse i ungdomsmassene.

MER UTADRETТА AKTIVITET

Vi må få en helt annen og mye mer offensiv stil fra Rød Ungdom både sentralt og

lokalt. Lagas aktivitet må bli mye mer eksternt retta. Ungdommen har stor interesse for å lære politikk bare noen gir dem tilbud om det. En måte å trekke et skille mellom de borgerlige ungdomsorganisasjonene og oss, er åpne møter hvor ungdommen kan lære om vårt syn på både dagskampen og de strategiske måla. Foredrags- og kulturkvelder må bli en fast del av lokal-lagas arbeid.

PROPAGANDA OG AGITASJON

En sak som er helt avgjørende for å vinne framgang og spesielt for å kunne utløse kamper er vår propaganda og agitasjon. Hvordan er vår propaganda i dag? Jeg har ikke gått igjennom alt vi skriver om dagen, men noen saker går det i alle fall an å si. For det første er både løpesedler og avisene RG og Uredd prega av mye allmenne oppfordringer uten å gi noen anvisninger om hva som skal gjøres. En løpeseddel som vi kunne ha forfatta i dag om karakterer i skolen kunne ha sett omtrent sånn ut: Starte opp med det kapitalistiske samfunnets behov for dressert arbeidskraft i lange tunge vendinger og avlutte med at elevene måtte være mot karakterer. En sånn løpeseddel ville knapt nok bli lest.

Propagandaen som vi skriver må være konkret og lett forståelig og skrivi utifra hvem som skal lese den. Dessuten må den stille konkrete krav og paroler og gi anvis-

ning for hvordan en skal aksjonere. I stedet for å skrive at elevene må være mot karakterer og eksamener må det stå ei parole: *Vekk med karakterer og eksamener.!*

M.a.o. et formulert krav. Dessuten må det stå: Ta det opp i klassen, vedta resolusjoner. Og. Brenn karakterbøkene — boikott eksamenene, gå til streik mot karakterer og eksamen. På propagandaens område må vi gjøre opp med mange alvorlige feil, og det ville være utmerka om vi kunne få veggavisdiskusjon om dette her på leiren.

SELG RG OG UREDD!

Den alvorligste svakheten med vår propaganda i dag er allikevel at den blir spredd i altfor lite omfang. Hvis vi skal ha håp om å mobilisere virkelig breie lag av ungdommen til kamp er vi nødt til å utvikle propagandaen på en lang rekke felter, men skal det være til virkelig nytte må den spres. Ta f.eks avisene våre. Et opplagstall på Røde Garde på 10 000 er ikke spesielt imponerende på ei månedsavis, når vi veit at partiet sprer Klassekampen i et betydelig større opplag hver dag.

Når dere kommer hjem fra denne leiren må dere gå langt mer offensivt ut med avis-salget. Sjøsaft fins det mye å rette på i propagandaen, men Røde Garde og Uredd er aviser som absolutt er verdt å sele til ungdom også sånn som de er nå. Dessuten er det svært vanskelig å forbedre aviser når de ikke blir lest av massene og vi ikke får kritikk. Det må innarbeides en stil med at å selge avisa er en fast oppgave.

PRINSIPPER FOR UNGDOMSPOLITIKKEN

Når vi har kommet så langt vil jeg forsøke å summere opp noen viktige prinsipper en revolusjonær ungdomspolitikken må bygge på:

1) Den må skolere ungdommen i kommunismen. Ei slik skolering må legges opp utifra ungdommens behov og særegenheter.

2) Den må propagandere for sosialismen og revolusjonen, på en måte som ungdommen kan gripe.

3) Den må agitere og propagandere for det kommunistiske partiet, AKP(m-l) og for dets ungdomsforbund.

4) Den må rette seg til arbeiderungdommen, det arbeidende folkets ungdom og all annen progressiv ungdom, stille seg på denne ungdommens side og trekke ei klar skillelinje mellom denne ungdommen og borgerskapets ungdom og reaksjonær ungdom.

5) Den må knytte ungdommen og ungdommens kamp til den klassekampen arbeiderklassen og det arbeidende folket forøvrig fører mot borgerskapet og gå inn for at ungdommen aktivt solidariserer seg med arbeiderklassen og andre undertrykte klasser og grupper.

6) Den må være internasjonalistisk og mobilisere ungdommen mot imperialismen/sosialimperialismen, for frigjøringsbevegelsene, den tredje verdens kamp og de sosialistiske landa.

7) Den må rette seg mot all utbytting, undertrykking og trakkasering av ungdommen, utvetydig ta ungdommens standpunkt og støtte ungdommens kamp for sine interesser. Rød Ungdom må i alt sitt arbeid stå på ungdommens side.

8) Den må oppfordre ungdommen til kamp mot fascisme og rasisme.

9) Den må stå i skarp kamp mot opportunismen og revisjonismen, mot de borgerlige arbeiderpartiene og deres ungdomsorganisasjoner, falske «venstre»-grupper blant ungdommen og mot arbeideraristokratiet.

10) Den må gå inn for ungdomsidretten.

11) Den må utvikle en progressiv ungdomskultur som kan brukes som våpen i den politiske kampen og som ungdommen kan betrakte som sin egen.

12) Den må gå inn for å organisere ungdommen i progressive front- og masseorganisasjoner og for å gi de ungdomsorganisasjonene der ungdommen finnes i dag en progressiv innretning og ledelse, og

for å verve bredt blant ungdommen til de kommunistiske ungdomsforbunda.

13) Den må gå inn for at de kommu-

nistiske ungdomsforbunda blir organisert etter prinsipper som er tilpassa ungdommens særegenheter.

V: Konkretisering av politikken på noen felter

Jeg skal nå forsøke å legge fram forslag til politiske paroler for endel svært viktige kampfelter og gi et opplegg til hva vi må begynne å jobbe med til høsten. Meningen er at vi må prioritere noen saker høyt i denne omgangen for å gjøre gjennombrudd og høste erfaringer som vi seinere kan bruke på andre saker. Vitsen er også å forsøke å komme seg ned i aldersgruppa 12-17 år.

ARBEIDSLØS UNGDOM

For det første er vi nødt til å begynne å jobbe med arbeidsløs ungdom. Alt vi ikke til nå har gjort et pip med dette sentrale problemet for ungdommen er svært ille. I et TV-program om valget for ei tid sida var det eneste vår representant greidde å si om dette ekstreme utslaget av apitalismen at arbeidsløs ungdom måtte få *trygd*. Den svarte sekta «KU» derimot har greid å samle 10 000 underskrifter på sitt arbeidsløshets opprop. Det er vår plikt som revolusjonære å reise kampen på denne saka. De parolene vi må stille og reise den arbeidsløse ungdommen til kamp på er følgende:

- **Vekk med ungdomsarbeidsløsheten!**
- **Vi krever arbeid nå!**
- **Trygd til all arbeidsløs ungdom.**
- **Minst 100 kroner dagen for alle arbeidsløse.**
- **Nei til 6-ukerskurser.**

Dette betyr at vi til høsten må gå ut til arbeidsløs ungdom, undersøke om disse kravene er riktige. Vi må produsere løpesedler i masseomfang med disse krava, kjøre underskriftslistor osv. Vi må alle finne ut hvor den arbeidsløse ungdommen befinner seg hen i vårt distrikt og sjøl gå ut til den med vår propaganda. Ha med Røde Garde, sedler og lister og starte diskusjonen. Så må vi lære oss å gripe dagen og timen, gå ut med paroler om aksjoner og gjennomføre aksjoner. Dette kan være alt fra okkupasjon av arbeidskontorer eller sentrale bedrifters personalkontor til boikott av statens 6-ukerskurs som i virkeligheten er gratisarbeid. I løpet av høsten må vi starte opp med sikte på *gjennombrudd*.

Samtidig med at vi går ut og reiser aksjoner og kamper på dette, må vi bruke arbeidsløsheta til å forklare ungdommen hvorfor det er sånn at kapitalismen fører til sånne tilstander, og at det som trengs er en sosialistisk revolusjon.

SKOLEKAMPEN

Blant skoleungdommen må vi reise kampen for en skole hvor en lærer noe og hvor en ikke blir dressert. Et svært sentralt krav her er etter min mening:

- **Vekk med karakterer og eksamener!**
- På toppen av et tvers igjennom udugelig

undervisningsopplegg og med truslen om arbeidsløsheta hengende over hodet fungerer dette systemet som en pisk som fører til at hele skolegangen blir et endeløst pugg. Dette opplegget skaper splittelse blant elevene og produserer «tapere» på løpende bånd.

Et av de verste utslaga av den negative holdninga til ungdommen som vi noensinne har hatt i vår bevegelse, er linja om at vi skulle være for karakterer. Dette har faktisk Rød Ungdom i lang tid hatt som offisiell lin-

je, stikk i strid med ungdommens interesser og krav. Argumentene som har blitt brukt mot å kreve vekk med karaktersystemet har vært at vi kunne risikere noe værre isteden. Et sånt argument kan sidestilles med å si at vi i tariffoppgjør ikke skal kreve skikkelige tillegg fordi kapitalistene kan kjøre prisene i været mye mer etterpå. Hvis vi får fjerna karakterene og borgerskapet setter inn noe verre etterpå må vi sjølsagt reise kampen mot det også. Noen har spurt om vi ikke kan

Reis kampen mot karakterer og eksamen.

gå inn for bestått/ikke bestått i stedet for den karakterskala vi har nå. Jeg skal ikke uttale meg for kategorisk, men jeg mener at det er helt rettferdig å kreve en karakterfri skole. Kravet om å fjerne karakterer og eksamene står sterkt og mulighetene for å reise kamper på dette er store.

KAMP MOT KARAKTERSYSTEMET!

Dette betyr at vi til høsten, når skolen kommer igang, må komme ut med propaganda, løpesedler i masseomfang på skolene. Der må parola: *Vekk med karakterer og eksamener*, være spikra, sammen med en kort og agitatorisk skrift om hvorfor det er rettferdig å slåss mot denne råtenskapen. Så må vi sørge for at kravet blir tatt opp i klasser og på allmannamøter. Det må startes en brei bevegelse med diskusjon og kamp hvor elevene blir enige om kravet. Det hele må målrettes mot aksjoner. Brenn karakterbøkene, boikott eksamenene, er aksjoner vi må få til. Timesstreiker eller skolestreik, boikott av overaskelsesprøver ol. er også utmerkta aksjonsformer å starte med. På gymnasene må det gjøres et spesielt godt arbeid med å avsløre NGS-ledelsens elevfiendtlige linje på denne saka. Jeg tror at en av hovedmetodene til å få folk vekk fra den råtne NGS-ledelsen må være å avsløre dem konkret, og vise hvor råtne dem er i forhold til elevenes interesser.

Rød Ungdom-laga lokalt bør kjøre åpne møter om skolen, karakterer og kapitalismen. På den måten kan elevene lære politikk på saka.

Men det er også andre saker enn karakterer og eksamener å ta opp på skolene. Bl. annet må vi stille følgende paroler:

— **Vekk med elevfiendtlige skolereglement.**

— **Nynorske lærebøker til samme tid og samme pris som bokmålsbøkene.**

— **Nei til normerte prøver.**

— **Utbetaling av lån og stipend når skolen begynner.**

— **For økte stipendier — rentefrie studielån**

FRITIDA

For det tredje; ei sak som vi har gjort altfor lite med og som står som et sentralt problem for all ungdom er hvor den skal gjøre av seg i fritida. På dette området er det i det siste reist og gjennomført flere vellykka aksjoner. Men vi har ennå tilgode å gå ut med

paroler og kampkrav i masseomfang.
Parolene vi må gå ut med er:

- **Kamp mot politivold.**
- **For et sted å være**

I fritidskampen ligger det store muligheter for å utvikle lokale krav og aksjoner og denne kampen må prioriteres kraftig opp. Det må bli viktig opp gave for oss både i distrikter, på arbeidsplasser og på skoler og trekke ungdommen med på aksjoner av typen husokkupasjoner, demonstrasjoner mot politiet osv.

UNGEJENTER

Jentekampen er den neste jeg vil framholde spesielt. Undertrykkelsen av unge jenter er hard. På arbeidsplassene blir de diskriminert i forhold til lønn og jobber, om de får jobb i det hele tatt. Allerede på skolen merker de kjønnsdiskrimineringa. De reagerer sterkt på å bli betrakta som «dumme», og på seksualpresset, som bl.a. blir skapt av pornoindustrien. De merker mange-

Kamp mot politivold! Fra rivinga av Hammersborg skole.

len på skikkelig prevensjonsundervisning. Unge jenter er ei gruppe som er sterkt undertrykt og som rommer et stort kamppotensial. Oppslutninga om 8. mars-toga fra skolejentene og de militante porno-brenningene viser det.

Parolene vi må gå ut med er bl.a.:

— Skikkelig prevensjonsundervisning på skolen.

— Sjølbestemt abort nå.

— Nei til kjønnsdiskriminering

— Nei til kvinner som salgsvare — vekk med pornoen.

Om vi går ut og fortsetter stilen med konkrete aksjoner på disse og liknende krav,

sånn som med pornobåla, vil jentekampen helt sikkert vise seg å være et av de mest blomstrende områdene.

UNGE ARBEIDERE

Jeg vil også trekke fram kampen blant de unge arbeiderne som spesielt er viktig. Til nå har vi stort sett konsentrert oss om de unge arbeiderne i kjerneproletariatet og vi må fortsette å utvikle dette. Men svært mange av de unge arbeiderne er ansatt i jobb utafor kjerneproletariatet, spesielt de aller yngste. Dessuten finnes det vel få av ungdommen under 16 som i det hele tatt har noe fast ar-

Ett av de mange pornobåla: Fra grünerløkka i Oslo.

Kamp mot de to supermaktene USA og Sovjet og deres løpegutter i Norge. Unge Høyrefolk viser sin støtte til USAs myrderier i Vietnam.

beide. Mange av disse blir grovt utnyttet i korttidsjobber, og felles for store deler av de unge arbeidere er at de går på luselønninger.

Et annet forhold er at så å si alle unge arbeidere fremholder trakkaseringa fra de overordna som noe av det værste.

Krava vi må reise er:

— **Lik lønn for likt arbeid.**

— **Minstelønn på 25 kroner.**

I tillegg må vi reise lokale paroler mot formenn og aristokrater som trakkaserer de unge spesielt. At potensialet er stort hos unge arbeidere veit vi bl.a. fra aksjonene på høyfjellshotellene i Gudbrandsdalen for etpar år sida. Målbevisst arbeid for å få til liknede aksjoner må til.

SEIER FOR PAC!

Sist, men ikke minst, vil jeg foreslå at vi arbeider spesielt med det anti-imperialistiske solidaritetsarbeidet. Jeg mener at vi nå må prioritere kampen mot de to supermaktene og solidaritetsarbeidet med rigjøringsbevegelsene i den tredje verden. Spesielt vil jeg framheve kampen i Azania. Propa-

gandaarbeid, pengeinnsamlinger møter osv. til støtte for frigjørings kampene her gir oss store muligheter til å øke ungdommens forståelse for betydninga frigjøringa av den tredje verden har. Dessuten fins det visse tendenser til rasistiske strømninger i deler av ungdomsmassene og jeg trur at bl.a. intensivt støtte- og propagandaarbeid for PAC kan ta endel av luven fra sånne saker. På gymnasene må vi stille innsamling til PAC opp mot NGS-ledelsens reaksjonære Camera-prosjekt som de planlegger til årets Operasjon Dagsverk.

Disse sakene oppfatter jeg som spesielt viktige å gå ut med til høsten i stor målestokk med sikte på gjennombrudd om ikke så lang tid. Klarer vi å reise bevegelse og kamp på disse sakene har vi nådd et godt stykke.

SOLDATARBEIDET

Av kamper på andre områder skal jeg ta fram en: Jeg mener at arbeidet i militæret må ha mer enn de parolene som er nå. Saka er at det er ikke bare reine såkalte velferdskrav

soldatene er opptatt av. Minst like viktig er den umenneskelige trakkaseringa de blir utsatt for. I tillegg er militæret en ypperlig plass å spre propaganda for revolusjon og mot de to supermaktene. Parolene jeg foreslår de revolusjonære soldatene bør jobbe etter er:

- Nei, til soldater mot folket.
- Vekk med refs, kakebu og kadaverdisiplin.
- 6 og 8 gratis hjemreiser for de vernepliktige.
- Full organisasjonsfrihet og demokratiske rettigheter for soldatene.
- Offiserene ut av tillitsmannsordninga.

Disse forslaga til hva vi skal gå igang med til høsten for å reise kampen og hva slags linjer vi skal ha må vi diskutere mye her på leiren, og dette er en viktig del av den revolusjonære ungdomspolitikken. Hovedlinja vi må spikre hos ungdommen er *kamplinja*. Dette må skille vår politikk fundamentalt fra de borgerlige ungdomsorganisa-

sjonene. Overalt må vi reise ungdom til *aksjon* og overalt må vi vise hvordan de reaksjonære sviker ungdommens interesser.

MOT DE BORGERLIGE UNGDOMSORGANISASJONENE

Unge Høyre må taes på karakterspørsmålet, AUF på det meste av den ungdomsfiendtlige politikken som faderpartiet deres har presentert i de årtiene de har hatt regjeringsmakta, osv. og alle må taes på at de er mot kampen og aksjonene. Men dette er ikke nok. Vi må også utvikle propaganda mot disse organisasjonene som på en konkret måte forklarer ungdommen at dette bare er nyttig redskaper for borgerskapet til å avlede kampen og til å hindre opprør mot undertrykkinga. Seinere må vi lage opp løpesedler om hver enkelt av dem sånn at vi kan spre dem der det trengs. På hvert eneste AUF, SU og UH-møte som blir avholdt i distriktet bør vi stå å dele ut disse sedlene. Det må bli en innarbeida stil å rive ubefesta ungdom vekk fra de råtne kjernene i disse organisasjonene.

Reis kampen mot arbeidsløsheten blant ungdommen!

STRIKESTØTTE

En annen sak vi allerede nå må trappe opp er arbeidet med å utvikle ungdommens solidaritet med arbeiderklassen i Norge. Spesielt vil jeg framholde streikestøttearbeidet. Ikke noen annen bevegelse har vært så egna til å få folk til å ta stilling for arbeiderklassen som nettopp streikestøttearbeidet.

Kamerater!

Som dere ser av denne innledninga må en revolusjonær ungdomspolitikkk inneholde flere elementer, og å legge ensidig vekt på det ene eller andre vil føre galt avsted. Denne leiren skal legge grunnlaget for at Rød Ungdom får en riktig målsetting og innretning på sitt arbeid, for at Rød Ungdom får en riktig politikk å jobbe etter og for at Rød Ungdom allerede til høsten tar et fast og riktig initiativ i ungdommens kamp. Kort sagt: At Rød Ungdom går igang med å utvikle en revolusjonær ungdomspolitikkk. Vi som er her på leiren må diskutere disse sakene grundig

igjennom og alle kjenne ansvaret for at resultatet blir best mulig. Derfor må ingen i den videre diskusjonen unnlate å kaste seg utpå med sin mening og sine erfaringer. Det er bare gjennom aktiv diskusjon hvor forskjellige syn brytes at vi kan komme fram til hva som er riktig og hva som er galt.

GA DRISTIG UT!

Før jeg slutter vil jeg gjerne gjengi noen ord av Lenin fra 1905, noe å tygge på for dem som fortsatt mener at ungdomsarbeid er «annenrangs» arbeid: «Vi trenger unge krefter. Jeg er klar til å skyte på flekken enhver som sier at det ikke finnes noen å få tak i. Det er uhorvelig mange mennesker i Russland, vi må bare *uredde* rekruttere flere *unge*, stadig flere og *dristigere*, uten å være *redd dem*.»

— Kamerater, sett politikken i høysetet på leiren!

— Fram for en revolusjonær ungdomspolitikkk!

— Leve AKP(m-l) og Rød Ungdom!

—Abonner på Røde Garde

SEND INN KUPONGEN VED SIDEN AV, SÅ FÅR DU
BLADET TILSENDT I POSTEN I ETT ÅR FRAMOVER —
FRA OG MED NESTE NUMMER.
ABONNEMENT KOSTER KR. 30.-
ADRESSE: RØDE GARDE, BOKS 2046 GRUNERLØKKA,
OSLO 5

JEG ØNSKER Å ABONNERE PÅ RØDE GARDE I ETT ÅR,
OG BETALER KR. 30.- NÅR JEG FÅR FØRSTE NUMMER I
POSTEN.

NAVN.....

ADRESSE.....

BOSTED.....

**KNUS STREIKE
BRYTERIET**

**UTGITT AV RØD UNGDOM
BOKS 610 SENTRUM
OSLO 1**